

09. 12. Český jazyk – literatura

Milí šestáci,

dnes máme hodinu literatury. Vzpomínáte si na to, co jsme si minulou hodinu říkali o pohádce? Ted' si prosím přečtete následující úryvek a napište mi do chatu v Teamsech (Konverzace s názvem Český jazyk – literatura) jak se tato pohádka liší od té, kterou jsme si četli v minulé hodině.

+ Bonusový úkol: Přijdete na to, kdo je autorem/ autorkou této pohádky? Co o něm/ ní víte?

Král měl tři syny, zavolať však pouze dva, neboť třetího syna, Honzu, nebral vážně.

(Je zajímavé, že Honzové velmi často nejsou bráni vážně, ačkoliv, jak se ukáže i v této pohádce, nakonec si úctu vynutí.)

„Když jsem byl mlád,“ pravil král dvěma synům, když se byli před ním shromáždili, „zapomněl jsem v malé hospůdce v Daleké zemi klobouček. Měl jsem za kloboučkem sojčí pérko. Nemohl jsem se tehdy vrátit; musil jsem spěchat se podívat, co bylo za lesem, co bylo za horou, která byla za lesem, co za mořem, které bylo za horou, co za pouští, která byla za mořem. Dnes už vím, co leží za všemi moři, za horami a lesy. A je mi smutno z vědění.“

Vzdechl a utřel si vlažnou slzu.

„Kdybych měl klobouček, se sojčím pérkem, snad bych zapomněl a snad bych se stal znovu zvědavým. Je mi smutno bez kloboučku.“

A utřel si druhou slzu, skoro studenou.

„Je mi smutno bez pérka veselého. Jinými slovy, synové moji, vyměním korunu královskou za klobouček s pérkem sojčím. Kdo z vás mi přinese klobouček, ten bude nosit mou korunu, bude králem!“

Od této chvíle události se rychle vyvíjely. První syn, Rychlomil, si dal zkonstruovat čtyřadvacetiválec s kompresorem značky Bugasseratti Monopost. Když vyjížděl do daleké země pro klobouček, šlápl na plyn poněkud víc, než měl, a zadní kola vyrvala dlažbu a rozstříkla ji po davech lidí.

Vyrazil, jako když ho vystřelí.

Druhý syn, Siloslav, si sám zkonstruoval buldozer na pásech kombinovaný s bagrem. Vyjížděl pomalu, ale jistě, za strašlivého rachotu.

Král mu mával z okna na rozloučenou. Z druhého okna Honza, i když mu bylo líto, že ho otec přehlíží a nepožádá ho, aby mu rovněž posloužil.

Čas plynul, od Rychlomila a Siloslava ani zprávička. Honza chodil na nádraží a nosil pasažérům kufry, aby tatínek nevěděl. Někdy cídil boty, nebo učil hloupé spolužáky, až si ušetřil patnáct set korun.

To bylo zrovna v čase, kdy došly zprávy od obou jeho bratrů. A nebyly to zprávy nejlepší; pokud silnice byly z asfaltu nebo z betonu, Rychlomil na svém bugasserattim se jimi mihnul a byl pryč. Ale přišly i cesty špatné, plné rigolů a prohlubní, výmolů a bláta. Bugasseratti se roztrásl, zahřál, zavařil. Rychlomil nepolevil. Tak polevila kliková hřídel, ojnice. V noci na horách mrzlo a praskl blok.

Siloslav na svém Bull-Bagr Special jel pomalu, ale jistě. Rigoly mu nevadily. Balvany nepřekážely. Naopak, odstraňoval překážky hravě. Až dojel k močálům. Silnice náhle zahnula a vedla přes rašelinu. Siloslav si pozdě uvědomil, že jeho Bull-Bagr Speciál je příliš těžký. Rašelina se rozhoupala, silnice se překloupila a žbluňk. Bull-Bagr Speciál se propadl, Silomil doplaval ke břehu a šel pěšky domů.

Král zesmutněl.

Honza neřekl ani slovo, vyzvedl si patnáct set a koupil si moped. A že pojede tatínkovi pro klobouček.

Starý král ho nechtěl pustit, ale když kluk udělal zkoušku, dal se přesvědčit, přispěl mu na benzín a ať tedy jede.

Honza jel. Jel po betonkách a asfaltkách, výborně.

Jel po cestách plných rigolů, výmolů i bláta, ale jel výborně. Vyhnul se všemu, jako na kole! A přišla silnice přes rašelinu. Zase jel Honza výborně. A když přišla řeka bez mostu, vzal Honza moped na ramena a přebrodil. Zkrátil si cestu, protože mohl jet po pěšinkách, stezičkách, přes louku, lesem. Zatímco auta osobní i nákladní, na benzín i naft'áky, které vztekle kouří a zahání černým oblakem nezdravého smradu bezpečnost ze silnic, zatímco tyhle všechny vehikly se ploužily silnicemi, každý jak uměl, Honza si

nadjížděl po březích krásných říček, měl čas se zastavit na koupání, ryby si nachytal a pak našlápl a pataputy pataputy uháněl dál a dál tatínkovi pro klobouček mládí.

Tak dojel až do Daleké země a ptal se po hospůdce. Ukázali mu ji dalekohledem. Až nahoře pod ledovcem, u modrého mořského oka. Tam prý bude musit pěšky, tvrdili znalci. Ani nápad! Vzduchem chlazený motůrek, kterému sem tam na tom nejpríkrřejším svahu Honza pomohl tím, že trošičku přitlačil na pedál, jej dovez až k hospůdce U zapomenutého mládí.

Visel tam, zapomenutý klobouček s pérkem sojčím, na věšáčku u okna, ze kterého bylo vidět do celého světa. Hospodský se ještě pamatoval na pana krále, tehdy ještě prince. Ano, to je jeho klobouček, ten tu zapomněl. Ale když prý mu ho vrátí, jak se bude hospůdka jmenovat?

„U vráceného mládí,“ pravil Honza. „To je přece jméno pro rekreační podnik ještě lákavější, no ne?“

„Že mě to nenapadlo,“ pravil hostinský. „Mohl jsem ten klobouček nosit. Tolik se mi líbil!“ Zastrčil vedle sojčího pérka alpskou protěž a s pěkným poručením poslal klobouček po Honzovi.

Král zajásal. Dal korunu Honzovi a narazil si klobouček se sojčím pérkem. Letěl k oknu, vyložil se na náměstí a volal po chodcích: „Ejchuchú, vy máte nového krále, a já mám za kloboučkem pérko sojčí, ejchuchú!“

Pak uháněl k Honzovi, potřásl mu rukou a povídá: „Tak kluku zlatá, kraluj pěkně a spravedlivě, dělej, co umíš, a já jdu.“

A šel a šel, pomalu, ale vesele, s lidmi se zastavil a popovídal, tu se divil, tamhle poradil a sem tam i za pěknou ženskou se ohlédl. Honza od něho čas od času dostával pohlednice z Benátek, z Antverp, ze Špičáku, od Černého moře, a na nich bylo jeho rukou psáno: Honzíku, neboj, však já se vrátím.

Honza si zatím koupil silnější motocykl. Dvěštěpadesátku, pak

pětistovku a pak *Sluneční paprsek*, čtyřválec čtyřtakt. To se ví, že na něm vyhrál všechny závody a všechny přílby; o železnou, mosaznou, o stříbrnou, zlatou. Ploché dráhy, kulaté dráhy, šišaté dráhy.

Pak přesedlal na automobily. Hned napoprvé vyhrál Rallye Monte Carlo na šestsettrojce. Vyhrál Targa Florio ve všech kategoriích, počínajíc pomocným motorkem Zvíkov a konče na Ferrari Testa Rossa-sport. Byl první v Sebringu na Alfa Romeo Giulietta. Ujel nejrychlejší kolo v Indianopolisu na voze Trpaslík, zvítězil na Nürburgringu na voze Porsche, na Brněnském okruhu na fiatů s motorem uprostřed, v Monze na Tatra Monopost s motorem vzadu, v Aspernu na mercedesu s motorem vzadu i vpředu, a na závodě Jíloviště-Zbraslav vůbec bez motoru.

Stal se absolutním mistrem světa všech závodů a všech kategorií. Jezdil rychle a ještě rychleji, ale čas ho všude dohonil. Stárnul.

Až jednou jel závod do kopce, zvaný Ecce homo. To je taková strmá silnice plná zatáček tamhle někde u Slezska. Vedl hned od startu. A jak tak jede, jistý vítězstvím, přemýšlí. A napadne ho, že je to divné jméno pro silniční závod. Ecce homo. Není-li to vůbec latinsky? A také že ano, to přece znamená Ejhle člověk!

Dal nohu z plynu, zpomalil a zastavil. Frnk, frnk, míhaly se kolem něho závodní vozy, které ještě před chvilkou měl daleko za sebou.

A už přijeli mechanici z jeho depa, co prý je, co se děje, porucha?

Chvilku se na ně díval nechápavě, neodpověděl, vystoupil a šel. Šel domů. Pěšky.

Celou cestu přemýšlel: Jak vlastně vypadal tatínek? Jak vypadají lidi? Jak vypadá svět? Tolik let jsem jezdil závratnou rychlostí, že svět byl pro mě čmouha, která letěla kolem mě. Krajina čmouha, a člověk tečka v dálce, která se rychle přibližovala a uskočila před mým strojem. Safra, to jsem ten život rychle projel. A došel domů.

Hned jak ho uvítali, ptal se po tatínkovi.

„Čekal na vás, pane králi, až jednou odpoledne tamhle pod hruškou usnul a už jsme ho neprobudili. Poslali jsme vám telegram, ale nemohli vám ho doručit, jezdil jste tak rychle, že vás pošťák nikdy nedohonil. Něco vám odkázal, leží to v ložnici na posteli.“

Byla to krabice od cukru a v ní klobouček se sojčím pérkem, vytržený list z notesu a na něm královou rukou: Honzíku, ejchuchú! Tvůj táta.

Nasadil si klobouček a zavřel oči. Najednou viděl tátu, jako by před ním stál, ucítil krém na boty, jako by teď někde boty lidem čistil, slyšel jasně pataputu svého prvního mopedu.

Otevřel oči a vyšel ze zámku. Co toho viděl najednou! Sedmikráska, chrpa a heleho! brabenec. To je věcí, to je věcí! To je krásy, podivností, záhad, dokonalostí, všechno má smysl, rytmus a hrdost skromnosti. Ejchuchú!

Až došel pod vrcholky hor, k modrému mořskému oku do hospůdky U vráceného mládí. Dal si jednu plzeň.

Natočila mu ji a přinesla krásná číšnice.

Dal si druhou plzeň. Natočila mu ji a přinesla překrásná číšnice.

Dal si třetí plzeň.

Natočila mu ji a přinesla bohyně číšnice s milým úsměvem.

Poručil si čtvrtou, ale mladá rozumná dívka mu to rozmluvila.

Tak se s ní oženil, odvedl si ji domů a měli spolu tři syny.

A poručil dvornímu mistru kloboučníkovi, aby každému z nich vyrobil klobouček s pérkem sojčím.

A to je konec.